

někomu škodu. Rozsudek uvádí pouze ve výroku, že vzbuzeným omylem měla firma N. utrpěti na svém majetku a na svém právu zástavním škodu 1.568 Kč 45 h, v důvodech se však nezmiňuje, v jakém úmyslu obžalovaný jednal vůbec a směřoval-li jeho úmysl k poškození někomu a byl-li zde tento úmysl — jak jej vyžaduje skutková podstata podvodu — již v době lstivého předstírání. Zda pojal obžalovaný snad poškozovací úmysl již v době uvádění v omyl, bylo třeba tím spíše zjistiti a odůvodniti, ježto samým vydáním auta nebyla firma N. ještě poškozena, nýbrž teprve prodejem vozu, pokud jí ovšem obžalovaný neodvedl výtěžek prodeje, což patrně rozsudek předpokládá.

Nalézací soud ovšem uvádí ve výroku, že firmě N. vznikla (obžalovaným zamýšlená) škoda na jmění a na zástavním právu. Než výkon zástavního práva sám o sobě není chráněn ustanovením § 197 tr. z. Právo to obsahuje v sobě — pokud strany neujednaly něco jiného — detenci zastavené věci (§ 459 obč. zák.) a v případě dospělosti pohledávky právo žádati prodej zástavy cestou soudní (§ 461 obč. zák.). Zmaření uspokojení pohledávky (odstraněním zástavy) lze podřaditi pod ustanovení § 197 tr. z. právě jen, jsou-li splněny všechny náležitosti § 197 tr. z., tudíž zejména úmysl poškoditi na majetku. Škodou na majetku podle tohoto ustanovení je rozuměti zmenšení jmění, t. j. celkové (hospodářské) hodnoty statků určité osoby. K tomuto výsledku musí směřovati zlý úmysl při § 197 tr. z. Věc zastavená není součástí majetku věřitelova — stejně jako věc soudně zabavená — nýbrž pohledávka, která je zajištěna zástavou. O zmenšení majetku ve smyslu právě uvedeném lze mluvit, jen když pohledávka sama pozbyla ceny, t. j. stala se nedobytnou. Jinak znamená odstranění věci dané v zástavu jen zmaření uspokojení z určitého předmětu, po př. určitým způsobem, resp. poukazuje k úmyslu k tomu směřujícímu, tedy k výsledku a úmyslu předpokládanému § 1 zák. o maření exekuce, kteréžto ustanovení nevyžaduje vedení exekuce, nýbrž stačí, že exekuce hrozi, čemuž je tak zpravidla, nabídne-li dlužník věřiteli sám zástavu určitého předmětu k zajištění (uspokojení) jeho pohledávky. O poškozovacím úmyslu podle § 197 tr. z. lze proto mluvit, směřuje-li úmysl dlužníkův k tomu, aby uspokojení věřitele bylo naprosto zmařeno a aby pohledávka věřitelova nebyla uspokojena vůbec (Sb. n. s. č. 2095). Rozsudek nezjistil skutečnosti, ze kterých by bylo lze souditi na zlý úmysl obžalovaného takto vytčený a jsoucí tu již v době předstírání, ke kterémužto úmyslu mohla by poukazovati zvláště okolnost, že obžalovaný vylákal a prodal vůz, ačkoli věděl, že nemá jiného majetku věřiteli dosažitelného. Uznal-li soud obžalovaného přes to vinným přestupkem podvodu, trpí rozsudek jeho zmatkem podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. uplatněným stížností.

Čís. 6016.

»Převedením věci na sebe« ve smyslu § 185 tr. zák. dlužno rozuměti každou činnost pachatelovu, kterou se ukradená nebo zpronevěřená věc

dostává do jeho dispozice. Je nerozhodné, že pachatel jednal v zastoupení jiného.

(Rozh. ze dne 25. října 1937, Zm I 693/37.)

Obžalovaný A., zaměstnaný u obchodníka se starým železem N., kupoval po dobu více než pěti měsíců od spoluobžalovaného B., nemajetného dělníka, zaměstnaného u firmy P., nové, nepoužité železné roury, a to ve značném množství a ani ne za polovinu jejich skutečné hodnoty. B. odcizoval tyto roury své zaměstnavatelce. A. se v trestním řízení hájil, že roury kupoval pro svého zaměstnavatele a v jeho zastoupení. Soud první stolice uznal obžalovaného A. vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného.

Z d ů v o d ů :

S hlediska zmatku podle § 281, č. 9 a) tr. ř. vytýká stížnost, že obžalovaný A. jednal v zastoupení N. a že tedy roury »na se nepřevedl«, když je pro N. nakupoval. Leč pojem »na sebe převedení« nelze vykládati tak úzce, jak to činí zmateční stížnost, neboť pod tento zákonný znak spadá každá činnost pachatelova, jíž se dostává kradená neb zpronevěřená věc do jeho disposiční moci, při čemž nerozhoduje, že v souzeném případě jednal v zastoupení svého zaměstnavatele.

Nehledě však k tomu, mohlo by jíti v souzeném případě o prošantročení, t. j. opatřování odbytu věci, totiž koupí věci kradené pro jiného za účelem dalšího prodeje, tedy o čin stejně trestný jako na se převedení věci kradené.

Kdyby se přisvědčilo zmateční stížnosti, že tu nejde o »na se převedení«, nastoupil by tu jiný znak zločinu podle § 185 tr. z., totiž prošantročení. Ježto pak zločin podle § 185 tr. z. je stejně trestný, ať byl spáchán ukryváním nebo na se převedením neb prošantročením, není tu podmínka § 281, 1. odst. tr. ř., totiž stížnost není provedena ve prospěch obžalovaného.

Čís. 6017.

Právní domněnka o dlužníkově vůli, obsažená v § 1416 obč. zák., neplatí pro obor práva trestního.

Nelze mluvit o vědomě protiprávní dispozici strženými penězi, zaplatil-li dlužník věřiteli, který mu s výhradou vlastnictví prodával zboží k dalšímu zcizení, bez bližšího označení více, než činila hodnota takto dodaného zboží, zůstal-li však přes to ještě nedoplatek, ježto část platů byla věřitelem zúčtována podle § 1416 obč. zák. na dřívější dluh za zboží, dodávané dlužníku před tím na pevný účet.

(Rozh. ze dne 26. října 1937, Zm I 788/37.)